

Rinus Punt beschermt de uilen van Brabant

OPA UIL MAN MET EEN MISSIE

Uilenbeschermer Rinus Punt (70) uit Genderen ontfermt zich al dertig jaar over de uilen in Brabant. Hij plaatste met zijn collega's 130 nestkasten in de streek, die hij elk jaar controleert. Het aantal broedparen is sterk gestegen. Jaarlijks vliegen honderden uilen uit.

Rinus Punt vierde in maart zijn zeventigste verjaardag. En wat kreeg hij cadeau? Lachend houdt hij een chocolade uil en een mok met uilenprint omhoog. Zo gaat dat als je 'de uilenman van Brabant' bent. Hij wijst op zijn groene sweatshirt met een geappliqueerde uil erop. "Heeft de vrouw van een vriend voor me gemaakt."

BEGONNEN MET ÉÉN NESTKAST

Al meer dan dertig jaar ontfermt Rinus zich als vrijwilliger van vogelwerkgroep Altenatuur over de uil. In 2013 werd hij zelfs uitgeroepen tot Uilenbeschermer van het Jaar. "Toen ik er in de jaren tachtig mee begon, waren er nog maar honderd broedparen in Nederland. Het ging slecht met de uil. Ik begon met het ophangen van één nestkast. Inmiddels zijn het er 130 in het land van Heusden en Altena. Het aantal broedparen is hierdoor sterk gestegen. Elk jaar verlaten honderden uilen de kasten. We controleren of ze bezet zijn en brengen daarna verslag uit aan het Brabants Landschap."

SMEKENDE OOGJES

Rinus, die als technicus op een scheepswerf werkte, plaatst de houten nestkasten op plekken waar de biotoop goed is en de uilen genoeg te eten kunnen vinden. Dat kan in boerderijen of in tuinen van particulieren zijn. "Als een kast niet bezet raakt, zoek ik een beter plekje." Na het verplaatsen van een kast vindt Rinus soms

een verkreukeld handgeschreven briefje in zijn bus met: 'De uil is terug.' Mensen bellen hem ook regelmatig op als ze een gewonde of verzwakte uil aantreffen. "Als er bijna geen leven meer in zit, heeft het geen zin. Vaak stuur ik ze door naar de roofvogelopvang. Maar als een uil me zo smekend aankijkt met die oogjes, lap ik hem op en voer bij. Als hij hersteld is, laat ik hem los."

IEDER VOORJAAR WEER FEEST

Eind mei, begin juni krijgen de uilen jongen, meestal zo'n drie à vier per nest. "Dat is altijd een feest", zegt Rinus. "Als de kast bij mensen in de tuin hangt, klim ik met een emmer naar boven en haal de kerkuiltjes er voor de kinderen even uit. Ze mogen ze dan vasthouden. Schitterend vinden ze dat. Toen een klein meisje een uiltje in de kom van haar handen hield, vroeg ik: 'Hoe zullen we hem noemen?' Wat denk je? Inderdaad: Rinus!" Samen met een gepensioneerd leraar geeft Rinus ook les over uilen op basisscholen. "We nemen lesmateriaal en braakballen mee die ze kunnen uitpluizen. Mijn collega legt alles uit en ik vertel de anekdotes." Daar heeft Rinus er genoeg van. "Ik herinner me een kerkuil die vastzat in een autobedrijf in aanbouw. Het bouwalarm ging steeds af in de showroom, omdat de uil zich daar schuilhield. Ik probeerde hem te lokken, maar kreeg hem niet te pakken. Uiteindelijk lukte het me om hem in één keer te vangen met een groot schepnet. En zo zijn er nog tal van belevenissen."

FIJNE AFLEIDING

Nog nooit hing Rinus zo veel uilenkastjes op als in 2006, toen zijn vrouw overleed. "Alleen op pad gaan hielp me. Een fijne afleiding", vertelt hij. Hij deelt zijn te groot geworden huis in Genderen met zijn dochter, die het achterste gedeelte bewoont met haar gezin. "Mijn kleinkinderen kennen mij inmiddels natuurlijk als 'opa Uil'."

GEEN VOGELKENNER

Op een doordeweekse dag gaat Rinus op pad om vier kasten in Drongelen, Babyloniënbroek, Giessen en Andel te controleren. Met onstuitbare energie zit hij achter het stuur van zijn Ford. Om de paar honderd meter mindert hij vaart om te wijzen op grutto's, Kieviten of wulpen, want hij maakt zich ook sterk voor weidevogels "Kijk, een wulp! Met die lange snavel. Geheugensteuntje: een wulp kijkt naar zijn gulp!" Niet dat hij nu zo'n vogelkenner is. "Ik doe ook mee aan de trekvogeltelling in de Biesbosch. Daar heb je een echte vogelaar die ieder soort in de lucht zo herkent. Ik niet, hoor. Dan kijk ik met tranende ogen omhoog en denk: 't zal me zalig zijn, maar ik zie een zwart vogeltje gaan." Geestdriftig flitst zijn blik van de ene naar de andere kant van de weg. "Knotten! Ook een hobby van me. Seniorenwerk." En: "Een molenman ben ik ook. Beetje malen, leuk man!" Toen Rinus nog wekelijks op zijn kleinkinderen paste, kwam hij vaak bijna te laat, omdat hij tijdens zijn fietstocht overal stopte om rond te kijken. "Eén keer vloog in de schemering een kerkuil aan mijn zijde met die geruisloze slag. Dat maak je bijna nooit mee."

ZONDER SCHROOM

In de tuin van een huis in Drongelen bevinden zich twee steenuilenkasten. Rinus graait meteen naar zijn verrekijker. "Daar!" Op een tak is de steenuil goed te onderscheiden. Met soepele vleugelslagen maakt hij

'Als de nestkast in een tuin hangt, haal ik de kerkuiltjes er voor de kinderen even uit'

zich uit de voeten. "Mooi hè. Een klein baasje, maar een dondertje." Even later draait hij in Babyloniënbroek het erf op van een eeuwenoude boerderij. In de nok van de hooizolder huist een kerkuilenkast. Zonder schroom beklimt Rinus de wiebelige aluminium ladder die tegen een metershoge zolder staat. "Zou je dat nu wel doen, Rinus?, vragen mensen soms. Maar als ik een tuigje moet dragen om veilig boven te komen, stop ik ermee. Dan moeten de jongelui het overnemen." Eenmaal boven beent hij heen en weer, vist braakballen en uilenveren

tussen de strobalen vandaan. Gebroken licht valt door de met spinrag bedekte raampjes. De broedende uil slaapt, doof voor Rinus' opgewekte kwinkslagen. "Je krijgt er geen vat op. Dat maakt de uil zo mooi. Pas in het donker komt hij buiten." Met ferme passen daalt hij de krakende ladder af: "Op naar het volgende adres!" ■

